

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του ANDRÉ BIRABEAU

ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

— 'Εσύ ! 'Εσύ !
 — 'Εγώ ! 'Εγώ. Δέ με περίμενες λοιπόν ;
 — Ναί. Μά αυτό είνε τόσο πολύ: φοβόμουν τόσο. Δέν τολμῶ ποτέ νά πιστέψω ἀπό πρὶν σὴν εὐτυχία. Δέ λέω ποτέ μου: <Τὴν Κυριακὴ θά πάω στὴν ἐξοχὴ...> Λέω μονάχα: <'Αν κάνει καλὸ καιρὸ τὴν Κυριακὴ...> Μά εἶσαι ἐσὺ ἐδῶ ; Δέν τὸ πιστεύω ! Σὲ λατρεύω τόσο ! Ποτὲ δέν εἶπουν ἔτσι ὠραία ! Τὸ φῶς τοῦ διαμερισμάτου μου ταυιάζει ἐξαισία στὸ χρῶμα σου...
 — Λοιπὸν...
 — Λοιπὸν, πρέπει νάρχεσαι πολὺ συχνά !... Σὲ λατρεύω ! σὲ λατρεύω ! σὲ λατρεύω !
 — Μά μὴ φωνάζεις ἔτσι !
 — Θά τὸ φωνάζω σ' ὅλη τὴ γῆ ! 'Ἐξ ἄλλου δέν εἶνε κανένας στὸ σπῆτι μου... Φαντάσου, ἔχω δώσει ἀδεία σὲ δλους. Τους εἶπα πῶς θά πάω στὴν ἐξοχὴ καὶ τοὺς ἔδωσα, διὰ τῆς βίας, ἀδεία μιᾶς ἡμέρας. Εἶμαι κύριος στὸ σπῆτι μου σήμερα καὶ μπορῶ νά φωνάζω, νά κραυγάζω πῶς σὲ λατρεύω. Κανεὶς ἄλλος δὲ θά μ' ἀκούσει, ἀγαπημένη μου, ἐκτός ἀπὸ τ' αὐτὰ σου καὶ τοὺς τοίχους; μὰ αὐτοὶ τὰ ἔξερουν κιόλας, τοὺς τόχους καὶ τὸς φορῆς.
 — Τὶ τρελλὸς πού εἶσαι !
 — 'Ἐχω μεθῆσι ἀπὸ τὴ χαρὰ μου ! Τὶ εὐτυχία ! Θά γευματίσουμε μαζὶ ;
 — Μὲ ἔχεις παρακαλέσει τόσες φορὲς γι' αὐτό.
 — Φυσικά, ἀφοῦ δὲ μπορούσαμε νά ἐκτεθώμε τρώγοντας σὲ κανένα ἐστιατόριο... Μά θά φᾶς ἴσως πολλὴ ἀσχημα ἐδῶ : ἐγὼ ψώνισα ! 'Εγὼ ἔστρωσα τὸ τραπέζι. Θά λείπουν ἴσως πολλὰ πράγματα. *Ἐβαλα ἕως δυὸ ποτήρια...
 — Τόσα δὲ χρειάζονται ;
 — 'Αν μ' ἀγαπᾶς, τὸ ἔνα εἶνε παραπανιστό. Μά θά τὸ κανονίσουμε κι' αὐτό... Τὸ ποτήρι μου εἶνε μικρὸ καὶ θά πίνω ἀπὸ τὸ δικό σου...
 — Φρόνιμα πράγματα, προπάντων...
 — 'Ἡσύχασε : Εἶμαι λιγώτερο τολμηρὸς ἀπ' ὅσο φαίνομαι. Μιλῶ πολὺ, μὰ τὸ κάνω γιὰ νά κρύψω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου τὴ συγκίνησή μου. Μιλῶ ἀνὰ νέος εἰκοσι χρόνων πού οἱ πιὸ ἐξαισίες κατακτηθεὶς δέν τὸν ξαφνιαζοῦν. Μά εἶμαι τριανταπέντε χρόνων, ἔξω ὅτι ἡ παρουσία σου ἐδῶ εἶνε ἕνα θαῦμα τῆς τύχης καὶ τὰ χέρια μου φοβοῦνται νά σ' ἀγγίξουν. Κοίταξε τί ἔχω γράψει στὸ ἡμερολόγιό μου: < Πέμπτη, 8 Ἀπριλίου. 'Αν ἐκεῖνὴ θελήσει, μιὰ μεγάλη ἀγάπη ἀρχίζει σήμερα>. Θ' ἀρχίσει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀγάπη ;
 — Νομίζω πῶς μὲ προσκάλεσε νά προγευματίσουμε ;
 — 'Ας προγευματίσουμε. Σὲ προσιδοποιῶ ὅμως, κυρία ! πρόκειται περὶ προγεύματος ἐρωτευμένων. Δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο στὸ τραπέζι ἐκτός ἀπὸ ὀρεχτικά κ' ἐπιδόρπια, μεζεδες καὶ γλυκὰ. Πράγματα πού δέν ἐμποδίζουν τὴ φιλική, ἐνὸς συγχρόνως τρώει κανεὶς.
 — 'Ὀχ !
 — 'Ἐξ ἄλλου γιὰ νά εἴμαστε εὐκρινεῖς, δὲ θάξερω νά ἐτοιμάσω κανένα φαί ! 'Ἐχω καὶ σαμπάνια πολὺ ζαχαρωμένη. Σοῦ ἀρέσει ;
 — Τρελλά.
 — Εἶμιον βέβαιος γι' αὐτό. Δέν πέρασε καὶ πολὺ ἀπ' τὸν καιρὸ πού εἴσουν κοριτσάκι. Καὶ πρέπει νά κάνει πολὺ ἀφρό, δέν εἶν' ἔτσι ;
 — 'Αχ ! ναί ! Σαμπάνια πού δέν ἀφρίζει εἶνε νευρασθενική.
 — Θά σὲ κεράσω λοιπὸν μὲ τὴ σαμπάνια τῆς χαρᾶς.
 — Χτυπῶνε στὴν πόρτα !
 — Μὴν τρέμεις. Εἶνε τὰ παγωτά.
 — 'Υπάρχουν καὶ παγωτά ;
 — Βανίλια, φραμπούζ, φρούτα καὶ κρέμα Σαντιγύ.
 — 'Αχ, ἡ ἀγάπη μου.
 — Πάω ν' ἀνοίξω.

'Εκεῖνος ἐβγήκε ἔξω. Τότε αὐτὴ ἔφαξε στὴ τσάντα τῆς, ἐβγαλε τὸ πινελάκι τῆς κ' ἔβαλε λίγο κόκκινο στὰ χεῖλη τῆς : τί ἄλλο μπορεῖ νά κάνει μιὰ γυναίκα μόνη τῆς ; Μά γιατί αὐτὸς ἀργεῖ νά γυρῆσει ; Καὶ ὅταν ἐγύρισε δέν εἶχε τὰ παγωτά στὰ χέρια του, δέν εἶχε τίποτε στὰ χέρια του' εἶχε μόνον μιὰ μεγάλη ρυτίδα στὸ μέτωπο. 'Ἡ φωνὴ του φανέρωνε στενοχώρια, οἱ κινήσεις του ἀδημοσύνη.

— 'Αγαπημένη μου.

— 'Ε ;

— Δέν εἶταν τὰ παγωτά !... Κάτι εἶχε συμβεῖ φαίνεσαι.

— 'Αχ !.. Τότε τί εἶταν ;...

— Εἶταν... ὁ γυιὸς μου.

... Ἐἶχε λοιπὸν παιδί ;... 'Ε, ναί. Δέν τῆς τὸ εἶχε πεί, φυσικά. 'Ὅταν κανεὶς κάνει ἔρωτα σὲ μιὰ γυναίκα δέν τῆς μιλάει βέβαια πρῶτα γιὰ τέτοια πράγματα. Καὶ ἔπειτα εἶνε τριανταπέντε χρόνων μόνον, οβέλτος, ζωηρός : νέος ἀκόμα. Νὰ κάσει λοιπὸν νά πει πῶς εἶταν παντρεμένος, πῶς χώρισε, πῶς ἔχει παιδί ὀχτὸ χρόνων, εἶταν σὰ νύθευε πῶς γέραςε. Καὶ ἔπειτα τί χρειάζετο αὐτό ; 'Αν τὸ ἔλεγε δὲ θά εἶταν πιά γι'

αὐτὴν ὁ ἀγνωστος ἐλεύθερος, ὁ ἐλκυστικός' θά ἔπαιρνε μιὰ σοβαρότητα, ἕνα βάρος, θά εἶταν ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ζήσει τὴ ζωὴ του, πού εἶχε καθήκοντα, ὑποχρεώσεις.. πράγματα καθόλου διασκεδαστικά... 'Ὀλ' αὐτὰ δὲ θά συνέτειναν διόλου νά γίνει μιὰ γυναίκα φίλη του. Γι' αὐτὸ δέν τῆς εἶχε ἀναφέρει τίποτε σχετικὸ.

— Καὶ τί ἤρθε νά κάνει ὁ γυιὸς σου ; τὸν ἐρώτησε.

— 'Ἦρθε... ἤρθε νά προγευματίσει.

— Πῶς ;

— 'Ἦρθε νά προγευματίσει γιὰτ' εἶνε σήμερα ἡ ἡμέρα του ;

— 'Ἡ ἡμέρα του !...

— Μιὰ φορὰ τὸ μῆνα ἔχω τὸ δικαίωμα νά παίρνω τὸ παιδί μου στὸ σπίτι μου. Τὸ διαζύγιό τὸ παραχώρησε στὴ μητέρα. Κἀθὲ μῆνα, μιὰ Πέμπτη, μοῦ τὸ στέλνει. Εἶχα ἔξασει ὀλοσδιόλου πῶς εἶταν ἡ Πέμπτη του σήμερα ! 'Ὅταν προχθὲς ὄρισμα αὐτὸ τὸ μικρὸ πρόγευμα καὶ μοῦ εἶπες : <Μεθαύριο, ἂν θέλεις θά εἰμ' ἐλεύθερη>, τρελλάθηκα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου καὶ ἔξασα τὰ πάντα !.. 'Ἐξ ἄλλου αὐτὸ δέν τὸ θυμάμαι ποτὲ ἐγώ. Πάντοτε ἡ μαγειρεία μου θυμίζει τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ γυιὸυ μου. Αὐτὴ ἡ ἡλιθία μπορούσε νά μοῦ τόχε πεῖ... Μά εἶχε δίκιο, γιὰτί τῆς εἶπα πῶς θά ἐφευγα σήμερα καὶ θά νόμισε πῶς εἶχα εἰδοποιήσει σχετικῶς τὸ μικρὸ... Θεέ μου, πόσο με στενοχωρεῖ αὐτό ;

— Μά τὸν ἐστεῖλες πίσω στὴ μητέρα του;

— 'Ὀχι.

— 'Αχ !

— 'Ἡ μητέρα του τὸν ἄφησε κάτω, ὅπως πάντα, καὶ ὁ μικρὸς ἀνεβαίνει μόνος του τὴ σκάλα. Μά... τὸν ἐρώτησα... ἡ μητέρα του ἔφυγε μὲ τ' αὐτοκίνητο πού τὸυς ἐφερε...

— 'Ὀχ !

Τὶ ἔκρεπε νά τὸ κάνουν τώρα αὐτὸ τὸ παιδί ; Δέν ἔξερετε οὔτε σεις ; Οὔτε κ' ἐγώ. Οὔτε κ' αὐτοὶ περισσότερο. Τὰ μάτια τους φανέρωναν τὴν ἀπελπισία. Νά μὴν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ὑπέρτης στὸ σπῆτι γιὰ νά πεί τὸ μικρὸ στὸ ξενοδοχεῖο ! Μά κ' αὐτὸ δὲ θάταν περίφημο πρᾶγμα.

Τότε εἶπ' ἐκεῖνος :

— Λοιπὸν... θά προσθέσω ἕνα σεοβίτσιο ἀκόμη στὸ τραπέζι.

Μά τὸ εἶπε αὐτὸ τόσα μουδιασμένα. Καὶ ὅταν ἐκεῖνὴ ἐβγαλε ἕνα <ὠχ !> δυσσεστημένο, ἐπιτημητικό, αὐτὸς δέν ἐπέμεινε περισσότερο. Τὶ θά γινόταν ἐξ ἄλλου τὸ ἐρωτικὸ πρόγευμα μὲ τὸ μικρὸ καθισμένο μεταξύ τους, στὴ μέση ;... Τὸ φαντάζεστε ;... Καὶ ἔπειτα, ἰ θά τὸν ἔκαναν ἔπειτα ; Ἐπάρκει ἴσως νά πᾶνε κ' οἱ τρεῖς, μὲ τὸ παιδί στὴ μέση, κρατώντας τὸ ἀπ' τὸ χέρι, νά σφύρουν τὰ πόδια τους στὴ σκόνη τοῦ μπουνταβάρτου, ὡς τὸ βράδι, ἂν ἕνα καλὸ ἀστικὸ ἀντρογύνο !... 'Ὁραία ἐρωτικὴ ἡμέρα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! 'Εκεῖνὴ ἔπηρε τὸ ἐπανωφόρι τῆς, τὸ καπέλλο τῆς.

— 'Ὀ, δὲ θά φύγεις ; τῆς εἶπε.

— Τί ἄλλο θέλεις νά κάνω ἐδῶ ;

Στὸ τραπέζι τὸ σημειωματάριο εἶταν ἀνοιχτό : <Πέμπτη, 8 Ἀπριλίου. 'Αν ἐκεῖνὴ θελήσει, μιὰ μεγάλη ἀγάπη ἀρχίζει σήμερα...> Δέν εἶταν ἐκεῖνὴ πού δέν τὸ θέλησε...

Τότε αὐτὴ πήρε ἕνα μολύβι κ' ἄρχισε νά σβῆνε τὴ φράση. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι ! 'Αχ ! τὴ σταμάτησε ! Καὶ τῆς εἶπε χίλια λόγια βιαστικά, ἀγωνιώδη : τίποτα δέν ἐτελειώσθη, δέν εἶνε ἀλήθεια; μιὰ κακοτυχία μόνον, θά πήγαινε αὐρὴ νά τὴ δεῖ, θάρχοντῶνος νά φανε στὸ σπῆτι μ' ἄλλη μέρα, τὴ λατρεύει, τὴν ἀγαπᾶ ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμου, τὴ... 'Εκεῖνὸν τοῦ ἀπαντοῖσε : Ναί, ναί... βέβαια... ἐννοεῖται... Μά κ' αὐτὸς καταλόβαινε καλὰ ὅτι ἔσπασε πιά κάτι... ὅτι αὐτὸ πού θά γινόταν σήμερα δέν ἐμελλε νά γίνει πιά ποτέ...

— 'Αντίο, φίλε μου... τοῦ εἶπε. Σκέψου ὅτι ὁ γυιὸς σου περιμένει δέκα λεπτά τώρα στὸν ἀντιθάλαμο !... Καὶ ἔφυγε.

— 'Ε λοιπὸν !... ἔμπα... ἔμπα... ἔμπα...

'Ὀχτὸ χρόνων, ἕνα παιδάκι ἀδύνατο, μὲ χλωμὰ μάγουλα καὶ μεγάλα μάτια. Μπαίνοντας τραβάει γιὰ νά φιλήσει τὸ μπαμπά του, μὰ ὁ μπαμπᾶς, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ τζάμι κοιτάει στὸ δρόμο κάτι πού ἀπομακρύνεται γλῆγορα καὶ δὲ γυρίζει πίσω... Καὶ ἔπειτα ὁ μπαμπᾶς ἀρχίζει νά κωπνίζει. Δηλαδή παίρνει ἕνα τσιγάρο, τὸ ἀφήνει νά σβῆσει καὶ τὸ φτύνει.

— 'Ὀ, τί ὠραία φορεσιὰ πού ἔχεις σήμερα, μπαμπᾶ...

Ναί, τὸ κοστούμι τοῦ εἶταν ἐξαιρετικὰ ὠραῖο : ἕνα κοστούμι τοῦ σπιτιοῦ ὀλοκαίνουρη. Μά μιλώντας του γι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νά θυμηθεῖ τὸ λόγο γιὰ τὸν ὀλοιο τὸ εἶχε φορέσει.

— Θάκανες καλλίτερα νά σκουπίζεις τὴ μύτη σου, ἀντὶ νά λές ἀνοπίσει, ἀπαντᾶνε στὸ γυιὸ του.

'Αχ ;... Καὶ οὔτε ὁ καιρὸς ἴνε γιὰ περίπατο.

— Πεινᾶς; ρωτᾶει τὸ μικρὸ.

- Ναι, μπαμπά.
- Τότε, κάτσε στο τραπέζι.

Αυτός δεν πεινάει πιά !...

Μά ο μικρός κοιτάζει αυτό το τραπέζι, το πολύ μικρό, πού το έχουν στήσει στο στούντιο — τις άλλες πέμπτες έτρωγαν στο μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας—αυτό το τραπέζι όπου υπάρχουν λουλούδια σκορπισμένα σ'ένα ροζ τραπεζομάντηλο, κοιτάζει τα όμορφα χρώματα τών πιάτων με τα όρεχτικά, τα εξωτικά φρούτα και το παγωμένο κρασί πού κατασταλάζει μέσ' στο ποτήρι...

— Φάε λοιπόν, αφού πεινάς !

Μά δέ μπορεί ούτε ο μικρός νά φάει. Νοιώθει κάτι στο λαιμό του πού θά τόν εμπόδιζε νά φάει. Τραυλίζει :

— "Ω ! μπαμπά... γιά μένα είν' όλ' αυτά ;... γιά μένα τ' αγόρασες όλ' αυτά ;...

— Μά ναι... ναι, φυσικά...

— "Ω ! μπαμπά... ό ! μπαμπά !..

Και μονομιάς αρχίζει νά κλαίει.

"Ε λοιπόν ! Τί τό έπιασε ; Γιατί τού ήρθαν τά κλάμματα ;

"Αχ ! δέ μπορεί νά τό πεί. "Ένα παιδί καταλαβαίνει αυτά, βέβαια.

"Αχ ! ναι ! μά δέ μπορεί νά έκφραστεί. Πρέπει νά τά μαντεύει...

Δέν κάνει άλλο παρά νά ξαναλεί μεσ' στά κλάματά του :

"Ωχ ! μπαμπά... , όχ ! μπαμπά... » μά, γιά μιá στιγμή, προσθέτει :

— Μ' αγαπάς λοιπόν, μπαμπά ;

Και τότε ο μπαμπάς μάντευσε...

Έίταν ένας μπαμπάς πού είταν πολύ λίγο μπαμπάς. "Ένας μπαμπάς πού, αφού έγινε μπαμπάς, έμεινε ο ίδιος σάν και πρώτα. "Ένας μπαμπάς πού είπε : « Έίταν μεγάλη ανάγκη νά γίνη αυτό ; » όταν έμαθε πώς είχε γίνει μπαμπάς. "Ένας μπαμπάς πού αγαπούσε πολύ τις γυναίκες... και πού έμεινε πάρα πολύ λίγο με τή δική του. Τού άρεσαν οι διασκεδάσεις, δέν τού άρεσε νάκούει ένα μωρό νά κλαίει, ούτε ακόμα νά βλέπει τά παντελονάκια του νά στεγνώνουν, ούτε και νά τούρχεται ή μωραδιά τού γάλλικτος... Τό χειμώνα έμεινε στο σπίτι του όσο μπορούσε λιγώτερο τó καλοκαίρι έστελνε τή μαμά και τó παιδί τρεις μήνες σέ μιá λουτρόπολι, χωρίς νά τούς συνοδεύει οι αυτός. Τό παιδί του τόν έκανε νά πλήττει, τόν έθύμωνε. "Όταν έπηρε τó διαζύγιο, ή Πέμπτη τού μικρού τού φαινόταν σάν άγγαρία. "Έλεγε : είνε ή μέρα τού περιορισμού μου. Τό είπε ακόμα πρό όλίγου : ή μαγειρίσσα τού θυμίσε ποιές είταν οι Πέμπτες πού θάρχόταν ο μικρός. Αυτές τις ήμέρες στο τραπέζι όπου έτρωγαν ότι τύχαινε, έκανε στο μικρό, μερικές αδιάφορες έρωτήσεις τών όποιων ούτε καν άκουγε τις άπαντήσεις ; τού έδινε ένα πακέτο εικονογραφημένες έφημερίδες

«Νά, τού έλεγε—διασκεδάσε» —ένώ αυτός έκάπνιζε τó πούρο του γιά νά τελειώνει τήν ήμέρα τόν έπήγαινε σ' ένα κινηματογράφο και τσακιζόταν νά πάρη ένα ταξί όταν άφηνε τó παιδί στην πόρτα τού σπιτιού τής μητέρας του. Ναι, είταν πολύ λίγο πατέρας...

Σήμερα, αυτό τó παιδί, είχε δει τó πλούσιο τραπέζι με τις λιχουδιές πού φαινότουσαν σά νά είταν έτοιμασμένες γιά τή λαιμαργία ενός παιδιού. Τότε φαντάστηκε πώς ο πατέρας του τó αγαπούσε. Και έκλαψε από ευτυχία. "Ο μπαμπάς άνασήκωσε τó μικρό κεφάλάκι όπου τά δάκρυα κυλούσαν και είπε με τή σειρά του :

— Μ' αγαπάς λοιπόν, μικρούλη μου !

— "Ωχ ! ναι, μπαμπά !

"Αχ ! Δέν είξερε... Δέν ξέρει ακόμα πολύ καλά... Μά μαντεύει... Μία καρδιά παιδικαία... Μία καρδιά πού πολλές φορές είνε πού μεγάλη... "Ένα παιδί πού τó νόμιζε χαμένο... Βλέπει γιά πρώτη φορά, σ' άλήθεια, αυτά τά δυο μεγάλα μάτια ύψωμένα προς αυτόν με μιάν άγωνία πού άρχιζε νά γίνεται έμπιστοσύνη... Θα έχει ύποφέρει πολύ ίσως αυτό τó παιδί κιόλας... Τού χαιδεύει τó κεφάλι μ' ένα χάιδεμα άδέξιο—είξερε ως τώρα μονάχα τις γυναίκες νά χαιδεύει. Πρέπει νά μάθει νά χαιδεύει κ' ένα παιδί... Και είπε μ' ένα άστείο τόνο στή φωνή του :

— Μικρέ μου άνθρωπάκο, άνθρωπάκο μου.

Και καθώς γυρίζει άλλοτó τó κεφάλι—γιατί, νά, από ντροπή: δέ θέλει νά δή ο μικρός μονομιάς τή έχει τώρα μέσ' στα μάτια του—τό βλέμμα του πέφτει στο τραπέζι στο άνοιχτό σημειωματάριο. "Η κυρία πού έφυγε δέν πρόφτασε νά οβήσει όλόκληρη τή φράση. "Έμειναν αυτές οι λέξεις : « Τρίτη 8 'Απριλίου... μιá μεγάλη άγάπη άρχίζει σήμερα. » Και ο μπαμπάς ξαναάδει αυτή τή φράση, ένφ κατ' άπ' τó άδέξιο χάιδεμά του οι λυγμοί τού μικρού τού παιδιού παύουν σιγά-σιγά... André Birabeau

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικών μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παθητική ιστορία τής γυναικείας καρδιάς, πού θά σάς κάμη νά πονέσετε, πού θά τήν αισθανθήτε σάν ιστορία άτομική σας, δική σας, τής καρδιάς σας...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΑΗΣ ΚΙ' ΑΓΑΠΗ

Του Jean Passerat

Μικρούλα μου, ως αφήσουμε τόν ύπνο αυτή τή μέρα.
"Η αγούλα με τó ρόδινο τó μέτωπο άπό πέρα
άπ' τó βουνό όλογλήγορη στους κάμπους κατεβαίνει.
"Όσο κρατάει ή "Ανοιξη ή άνθοστεφανωμένη,
πού άνοίγει όλες τις καρδιές, έλα ν' αγαπηθούμε
κι' άκούγοντας τους πόθους μας τή νεότη νά χαρούμε.

Μέσα στον κήπο οι δυο μαζί έλα νά πληηθούμε
και τά πουλιά πού τραγουδούν χαρούμενα ν' άκούμε,
κι' άπ' όλα πιό περισσότερο τ' άηδόνι πού με χάρη
άκούραστο όλο κεληθεί στο πράσινο κλωνάρι.
Δημόνης τή λύπη σου πού τόσο σέ μαρμαίρει
και κύτταξε, μικρούλα μου, τó χρόνο πώς διαβαίνει.

"Έχει φτερά στα πόδια του, ξοπίσω του μάς κρατεί
ο άνεμοπόδης ο Καιρός και φέγγοντας άρπάξει
μαζί του τά καλύτερα τά χρόνια στα μαλλιά σου
διαν ιδής τριχες λευκές, θά ειπής αυτά—στοχάσου:
"Αχ ! Τί κουτή πού βρέθηκα νά μη χαρώ τά νειάτα
και τήν άγύριστη ώμορμία πού τώρα είνε φευγάτα !...

Κι' άντι νά θλίβεται πιερά γιά τις χαμένες ώρες
τής περασμένης νεότης σου πού έβγαν μαροφθρες,
με νοστιλγία ήδονική σκευφή χορή διαν θάσαι
τους πόθους πού άληθέψανε θά νά ξαναθυμώσαι,
πού τώρα έγω σέ προσκαλώ μαζί μου νά χορτάσης
μέσ' στη μεγάλη τή χαρά τής άνδισημένης πλάσης.

Γιά τά γεράματα άφης τά δάκρυα και τή λύπη
πού δέ σ' άφήνουν τó κρυφό ν' άκούσης καρδιοχτύπι.
Ψάλε στο Μάη έρωτικά χαρούμενα τραγούδια
και στόλισε τά όλόμυρα μαλλιά σου με λουλούδια.
"Όσο κρατάει ή "Ανοιξη έλα ν' αγαπηθούμε,
μικρούλα μου, και τή χρυσή τή νεότη νά χαρούμε.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Του Ch. d' Orleans

Φτωχή καρδιά μου, πώς μπορείς άνίκητη νά μείνης,
δταν δυο μάτια όλόμυρα έρθουν νά σέ πληγώσουν ;
"Εού είσαι μόνη, τρυφερή και τσή άγάπη κλείνει,
με πόθους, φλόγες και καημούς αυτά θά σέ πληγώσουν.

Πώς θά μπορείση μιá φτωγή καρδιά νά πολεμήση
με τόσους άσπλαχνους έχτρούς ; παιδιά, σάς άρωτώ.
"Η θά πεθάνη άπ' τόν καημό ή σκλάβα θά νά ζήση—
τά μάτια τής άγάπης μου μου τόμαθαν αυτό.

Μεταφρ. Γ. Κοτσίούλα

✱

ΠΩΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΗΡΕ ΤΟΝ ΒΟΛΤΑΙΡΟ

Μιά ήμέρα έπισκέφθηκε τόν Βολταίρο, ένας πλούσιος "Αγγλος στήν έπαυλήν του στις Φενζές. "Όταν τού άνήγγειλαν τήν έπίσκεψη, ο Βολταίρος είπε :

— Νά τού πείτε ότι είμαι άδιάθετος.

— "Ο ύπνερτις τó είπε στόν "Εγγλέτιο.

— "Ας τόν ιδώ και διάθετο, άπάντησεν αυτός.

— Είπατε του δι' ανέω τά λούστια, είπε ο Βολταίρος γιά νά γλυτώση.

— "Ο "Αγγλος όμως έπέμενε νά τόν ιδή.

— Είπατε του ότι πέθανα.

— "Εκεί ο "Αγγλος. "Ηθελε νά τόν ιδή έστω και νεκρόν.

— Μά πείτε του, τέλος πάντων, φώναζε θυμωμένος ο Βολταίρος, πώς μ' έπηρε και με σήκωσε ο διάβολος.

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"